

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ D. B.B. 2/ M. B. a 3/ R. B.**, bývajúcich v P.P. proti odporcovi **J. B.**, bývajúcemu v H.H. zastúpenému JUDr. Darinou Kurňavovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Kapitulská 5, **o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17 C 64/1997, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. mája 2014 sp. zn. 10 Co 231/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľom 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 17. júna 2013 č. k. 17 C 64/1997-551 vypořiadal bezpodielové spoluvlastníctvo pôvodnej navrhovateľky M. B., ktorá v priebehu konania dňa 13. novembra 2011 zomrela, a odporcu tak, do dedičstva po poručiteľke prikázal 36 položiek hnutel'nych vecí presne určených vo výroku v zostatkovej hodnote 1 388,37 €, do výlučného vlastníctva odporcu prikázal 5 položiek hnutel'nych vecí určených vo výroku v zostatkovej hodnote 130,40 €, záhradnú chatku č. 15 na parcele č. 1278, 1276/2 v záhradkárskej osade R. v kat. území R., obec R., okres P. v hodnote 4 343,07 €, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť titulom vyrovnania sumu 15 348,11 € a ktorú mu uložil zložiť do súdnej úschovy na Okresnom súde Trnava do 15-tich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, navrhovateľom 1/ až 3/ uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť náhradu trov konania štátu v sume 327,58 €, súdny poplatok v sume 268 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet okresného súdu Trnava, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd rozhodol v súlade s § 143, 148, § 149 ods. 1 a 3, § 150 Občianskeho zákonníka a § 175l O.s.p.

Bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (právnej predchodkyne terajších navrhovateľov a odporcu) zaniklo rozvodom ich manželstva dňa 29. júna 1996 právoplatným rozsudkom o rozvode manželstva. Súd pri cenách uvedených hnutelných vecí vychádzal zo znaleckého dokazovania. U niektorých vecí účastníci konania zhodne uviedli, že boli bez hodnoty, súd ich preto žiadnym spôsobom pri vypořiadaní nezohľadnil. V konaní nebolo sporné, že počas trvania manželstva nadobudli účastníci nehnuteľnosť - záhradnú chatku, ale odporca nepreukázal, že bola postavená z prostriedkov na vkladnej knižke, ktoré mu dala matka ako dar. Nehnuteľnosť súd prikázal do výlučného vlastníctva odporcu, keďže to požadoval a navrhovatelia s uvedeným súhlasili. Nebolo sporné osobné motorové vozidlo Škoda Favorit 136, ktoré po zániku BSM užíval odporca, v súčasnosti neexistuje, preto súd zohľadnil jeho hodnotu 2 627 € vypočítanú znalcom. Súd dospel k záveru, že návrh právnej predchodkyne navrhovateľov na započítanie sumy 513,93 € je dôvodný, keď mal za preukázané, že odporca je spoluvlastníkom 1/2 nehnuteľnosti v kat. území T. zapísané na LV č. 1295, a tie boli zakúpené zo spoločných finančných prostriedkov, odporca nepreukázal, že si peniaze na kúpu požičal od pána K.. Do vypořiadania BSM bol zahrnutý aj členský podiel k 3-izbovému družstevnému bytu v H., ktorý bol nadobudnutý počas manželstva a odporca nepreukázal, že z jeho finančných prostriedkov. Vychádzal z hodnoty ku dňu prevodu počas manželstva, nakoľko odporca získal finančné prostriedky z jeho predaja. Odporca žiadal do vypořiadania BSM zahrnúť i 3-izbový byt v P., ktorý po zániku BSM užívala ďalej pôvodná navrhovateľka, avšak súd dospel k záveru, že tento byt nepatrí do BSM, podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Tmavá č. k. 20 C 139/1996-33 z 18. decembra 1996 tento byt bol bytom nájomným (nedružstevným) a účastníci konania ku dňu zániku BSM neboli jeho vlastníkami. Cena všetkých hnutelných vecí (vrátane tých, ktoré neboli prikázané účastníkom konania, nakoľko už neexistujú) predstavuje sumu 1.973,12 € (prikázané navrhovateľom 1.388,37 € + prikázané odporcovi 130,46 € + už neexistujúce 454,29 €), hodnota všetkých vypořiadavaných vecí potom je v sume 8.943,19 € (cena hnutelných vecí 1.973,12 € + cena vozidla 2.627 € + všeobecná hodnota záhradnej chaty v R. 4.343,07 €). Každý z účastníkov konania (predchodkyňa navrhovateľov a odporca) by mal mať majetok v 1/2 uvedenej čiastky, t. j. 4.471,60 €. Keďže však právna predchodkyňa navrhovateľov v priebehu konania zomrela, súd v súlade s ustanovením § 1751 ods. 3 O. s. p. rozhodol, že veci patria do dedičstva po nej. Do dedičstva tak boli (vrátane vecí, ktoré už v súčasnosti neexistujú) prikázané veci v hodnote 1.573,79 € a odporcovi boli prikázané veci (i tu vrátane vecí, ktoré už v súčasnosti neexistujú) v hodnote 7.369,40 €. Odporca by mal zaplatiť na vyrovnanie podielov sumu 2.897,81 €. Súd ale zohľadnil, že zo spoločného majetku boli na osobný

majetok odporcu použité finančné prostriedky na nadobudnutie členských práv v bytovom družstve (ocenených znalcom na sumu 16.900 €, t. j. aj $\frac{1}{2}$ z tejto sumy, čiže 8.450 € by patrila právnej predchodkyni navrhovateľov), že odporca minul pre vlastnú potrebu spoločné finančné prostriedky vo výške 6.970,73 €, t.j. aj $\frac{1}{2}$ z tejto sumy 3.485,37 € má patriť do dedičstva po predchodkyni navrhovateľov (príjem získaný ako tichý spoločník počas BSM), odporca nadobudol počas BSM na svoj výlučný majetok nehnuteľnosti v katastrálnom území T., preto $\frac{1}{2}$ zo sumy 514,93 € patrí do dedičstva. Po zohľadnení všetkého uvedeného preto právnej predchodkyni navrhovateľov na vyrovnanie jej podielu patrila suma 15.348,11 € (2.897,81 € ako suma na vyrovnanie podielu z hodnoty prikázaných vecí + 8.450 € ako $\frac{1}{2}$ z hodnoty členských práv v bytovom družstve + 3.485,37 € ako $\frac{1}{2}$ zo spoločných finančných prostriedkov, ktoré odporca minul pre vlastnú potrebu + 514,93 € ako $\frac{1}{2}$ finančných prostriedkov použitých na výlučný majetok odporcu). Túto sumu uložil odporcovi zložiť do súdnej úschovy, nakoľko bude predmetom dedičstva po pôvodnej navrhovateľke. O trovách konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p., o poplatkovej povinnosti podľa § 2 ods. 1 písm. c/ a ods. 3, § 5 ods. 1 písm. h/, § 7 ods. 11 a položka 6 b/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.

Odporca proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie.

Okresný súd Trnava uznesením z 11. septembra 2013 č.k. 17C 64/1997-565 uložil odporcovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 268 € v lehote 10 dní od doručenia.

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 14. mája 2014 sp. zn. 10 Co 231/2013, 10 Co 24/2014 na odvolanie odporcu (proti rozsudku i uzneseniu o poplatkovej povinnosti) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti o trovách konania účastníkov potvrdil; v časti trov konania štátu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovatelia 1 až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť Okresnému súdu Trnava náhradu trov konania štátu v sume 327,57 € a odporca je povinný zaplatiť Okresnému súdu Trnava náhradu trov konania štátu v sume 327,57 €, všetci do 3 dní; v časti poplatkovej povinnosti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovatelia 1/ až 3/ a odporca sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť Okresnému súdu Trnava súdny poplatok za konanie v sume 268 €, a to do 3 dní; napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť Okresnému súdu Trnava súdny poplatok za odvolanie v sume 66 €, a to do 3 dní; navrhovateľom 1/ až 3/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba až na nesprávnosť čiastkových výrokov o trovách konania štátu a čiastkového výroku o poplatkovej povinnosti účastníkov, považovať za vecne správny, nakoľko v tomto prípade treba principiálne súhlasiť s právnym i skutkovým uchopením problému zo strany súdu prvého stupňa, preto ho vo veci samej a v časti trov konania účastníkov potvrdil podľa § 219 ods. 2 O.s.p. K odvolateľom namietanej nedostatočnosti zisteného skutkového stavu, nedostatočného dokazovania a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov odvolací súd uviedol, že závery súdu prvého stupňa, týkajúce sa vyporiadania BSM (zadenovania masu BSM, spôsobu rozdelenia jednotlivých vecí existujúcich nielen v čase zániku BSM, ale aj v čase jeho vyporiadania s prihliadnutím najmä na existenciu, resp. neexistenciu niektorých ďalších majetkových práv a hodnôt) v odôvodnení jeho rozhodnutia sú súladné so zákonom i skutkovými zisteniami plynúcimi z riadne vykonaného dokazovania. Konštatoval, že v konaní o vyporiadanie BSM súdy nie sú viazané vymedzením masu BSM účastníkmi konania ani konkrétnymi návrhmi účastníkov na spôsob vyporiadania, zásada vyporiadania prikázanim účastníkom najmä vecí a ostatných predmetov vyporiadania v približne rovnakej hodnote (aby tu tak povinnosť na vyrovanie nebola buď vôbec, alebo táto bola čo najmenšou) nie je zásadou, od ktorej by sa nešlo odchyliť (pričom v prejednáwanej veci medzi účastníkmi v tomto nebolo sporu, rovnako ako nebola spornou ani solventnosť odporcu ako účastníka majúceho do výlučného vlastníctva prevziať majetok vo vyššej hodnote sa z tohto dôvodu sa postarať o poskytnutie navrhovateľom 1/ až 3/ vyrovania v peniazoch). Uviedol k namietanému, že veci či majetkové práva a hodnoty, ktoré v čase vyporiadania BSM už neexistujú, sa vo výroku rozhodnutia o vyporiadani neuvádzajú pre ich neexistenciu, to však neznamená, že nie sú súčasťou tzv. širšieho vyporiadania. V prípade trov konania štátu a poplatku za konanie považoval za nesprávne len nejasné (nedostatočné) označenie platobného miesta a súd žiadal od účastníkov viac z dôvodu nesprávneho zaokrúhlenia o 1 euro cent. Mal ďalej za to, že poplatníkmi za samotné vyporiadanie (konanie) sú obaja bývalí manželia (§ 2 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), pričom odporcu ako odvolateľa nemožno zaťažiť poplatkovou povinnosťou za vyporiadanie ale len pevnou sumou 66 € (§ 6 ods. 2 a položka 6 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1,2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 8 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v celom rozsahu podal včas dovolanie odporca. Žiadal rozsudok súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu zrušiť. K prípustnosti dovolania uviedol, že odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, hoci mu táto

povinnosť v súlade so zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu vyplývala z ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p (bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie). Súd prvého ani druhého stupňa nevykonal odporcom navrhované dôkazy výpoveďou svedkov. Týmto postupom mu odvolací súd znemožnil realizáciu procesných práv a teda odňal mu možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Navrhovatelia 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu s ním nesúhlasili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol vo veci samej rozsudkom, podľa obsahu dovolania odporca napáda len výrok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Ostatnou časťou rozsudku (uznesenia) odvolacieho súdu sa preto najvyšší súd nezaoberal.

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania tohto princípu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť. Princíp právnej istoty nachádza svoje miesto aj Občianskom súdnom poriadku v ustanoveniach, ktorými sú upravené podmienky prípustnosti dovolania.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď

napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním odporcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že odporcom podané dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sú spojené s tzv. inou vadou v konaní, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania odporcu prichádza v úvahu len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnúť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie a nezopakoval, resp. nevykonal „nové dokazovanie“, čím neumožnil výsluch navrhovaných svedkov, vylúčil ho z realizácie práva vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, navrhnúť vykonanie dôkazu a práva zúčastniť sa pojednávania.

K prvej námietke dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd postupoval nesprávne, keď nenariadil vo veci pojednávanie, hoci bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, treba uviesť, že podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

V posudzovanej veci odvolací súd nepovažoval v procesnej situácii po ostatnom zrušení jeho rozsudku najvyšším súdom za potrebné doposiaľ vykonané dokazovanie doplniť, resp. vykonať nové dôkazy, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Ako už bolo spomenuté vyššie, aké skutočnosti ho viedli k uvedenému záveru, náležite vysvetlil v dôvodoch rozhodnutia. Nemožno mu preto vyčítať, že jeho postup, keď prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania, bol v rozpore so zákonom.

Pokiaľ dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom odôvodnil tým, že odvolací súd nevykonal dôkaz výsluchom svedkov treba uviesť, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré mohol účastník uplatniť a bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčený (R 6/2000). Výsluch svedka je iba jedným z dôkazných prostriedkov a zo spisu vyplýva, že tu boli vykonané iné dôkazy postačujúce pre rozhodnutie vo veci samej a teda, ak samotný výsluch svedka nemôže zásadným spôsobom ovplyvniť prípadný výsledok sporu. Okrem toho zo samotného odvolania (č.l. 563 sisu) a ani dovolania nevyplýva, aké skutočnosti majú byť týmto dôkazom preukázané [30 Cdo 375/2004 (ČR)].

Navyše, nedá sa predpokladať, že by samotný výsluch svedkov mohol rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť výsledok sporu, keďže neboli priamymi účastníkmi právneho vzťahu BSM, o ktorý v konaní ide. Odvolací súd preto nepochybil, ak dôkaz výsluchom svedkov bližšie nešpecifikovaných nevykonal.

Neobstojí ani tvrdenie odporcu, podľa ktorého mu bolo upreté právo navrhnúť dôkazy. Odporca mal vytvorený dostatočný časový priestor na to, aby súdu navrhol vykonať nové dôkazy. Ani v dovolaní však neuvádza, o aké konkrétne dôkazy sa jedná a na preukázanie akých skutočností ich navrhuje vykonať.

Odporca teda neopodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ ustanovenia § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania odporcu podľa § 237 O. s. p. Keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným navrhovateľom 1/ až 3/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal úspešným navrhovateľom 1/ až 3 náhradu trov dovolacieho konania, lebo im v dovolacom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2015

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová